

γ-ραφή

Η παρουσίαση αυτής της εργασίας ορίζεται απο δύο κατευθυντήριους άξονες που διατρέχουν τον κύριο όγκο της αναζήτησης της καλλιτέχνης: ο ένας άξονας συνδέεται με τη μνήμη της διδασκαλίας της γραφής ως ενός σχεδίου, που λειτουργεί μέσα από κώδικες επικοινωνίας και είναι συνεπώς ως η γλώσσα, - σύνταξη λέξεων, ένα σχέδιο προσιτό. Ο άλλος άξονας συνδεεται με το ίδιο καθεαυτό το υλικό σώμα της ζωγράφου, που επωμίζεται εξ ολοκλήρου την εκάστοτε κίνηση του σχεδιασμού και τη διαπραγμάτευση της αποτύπωσης της γραφής την οποία το σώμα προκαλεί και ερμηνεύει, μέσα απο τις αισθήσεις του και μέσα απο τις εντάσεις του. Αυτές οι δύο προελεύσεις της εικόνας της καλλιτέχνης –η γραφή ως το σχέδιο και το σώμα, ως η μεταφορά και ως η ερμηνεία του σχεδίου και της γραφής – συνθέτουν ένα είδος στοιχειώδους παιδαγωγικής της καλλιτεχνικής χειρονομίας. Η καλλιτέχνης με την εργασία της επιδεικνυει το πως γίνεται ο σχεδιασμός –και η εργασία της λειτουργεί ως ένα παραδειγμα- και αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο αντίστοιχα, αποβλέπει πολύ λιγότερο να προτινει ολοκληρωμένα, τελιωμένα έργα όσο να εγκαταστήσει τις συνθήκες των επόμενων να ερθουν, των προσεχών τους αναπτύξεων. Έτσι τα έργα της είναι σχεδόν πάντοτε ‘σειρές’ που ολοκληρώνονται εν δυνάμει στις επόμενες δυνατότητες των προ-εγκατεστημένων στοιχείων τους, με κύρια κατεύθυνση και αντικείμενο μια συμπαγή πληρότητα που βαθμιαία στη συνέχεια, μετά το αποκορύφωμά της ως προς την πυκνότητα, τινει αντίστροφα να περιορίζεται και να υποβαθμίζεται. Για παράδειγμα, η σειρά «Πένθος» αρχίζει απο μια έμμονη πυκνότητα γραφισμών που ξεκινούν από το κέντρο και επαναλαμβανόμενοι απλώνονται προς την περιφέρεια, ώστε να αποτυπώνονται ο καθένας επάνω ή συνεχώς ανάμεσα- ή συνεχώς ανάμεσα- στους άλλους, μέχρι το σημείο του κορεσμού (του αδιαφοροποίητου) του συνόλου της εικόνας και όπου στη συνέχεια, το ίδιο το σύστημα των γραφισμών θα συρρικνωθεί αντίθετα προς το κέντρο, αφήνοντας όλο και περισσότερο να αναπτύσσεται, -ελεύθερο χώρο περιφερειακά, γύρω του. Αυτή είναι μια απελευθέρωση από τη σύσφιξη και απο τον περιορισμό, προς μη προσδιορισμένα και προς ελεύθερα, προς απεριοριστα προσιτά, πεδία. Αυτά τα περάσματα, αυτή η μετακίνηση, η κινητικότητα της εργασίας είναι το χαρακτηριστικό της γνώρισμα και η συνεπεια του σχεδιασμού με το σώμα είναι να γίνεται όλο και περισσότερο κατανοητό οτι η γραφή ως η κίνηση του σώματος στην ολότητά του, δεν μπορεί να αρκείται να παγιωθεί σε μια τελική κατάληξη, αλλά ότι επιδεικνύει στιγμές αυτοσυγκέντρωσης και στιγμές περισυλλογής κατά τη στιγμή της επιλογής της επόμενης κίνησης και της κατεύθυνσης προς την οποία θα αναπτυχθεί το έργο: απο πάνω προς τα κάτω, από κάτω προς τα πάνω, απο δεξιά προς τα αριστερά και αντίστροφα, απο μέσα προς τα έξω και αντίστροφα. Η ιδέα ότι το σχέδιο είναι εν τέλει η αποτύπωση, το ίχνος, των διαδοχικών, των παλινδρομικών μεταξύ τους κινήσεων του σώματος ή οτι είναι αντίθετα η κατάληξη των εκτινάξεων με τη μορφή

διακοπών των κινήσεων σε μια στιγμιαία παύση, είναι στο επίκεντρο της 'συρραπτικής' στη συνέχεια, αντίληψης αυτής της εργασίας όπου η καλλιτέχνης επιδεικνύει το πως το ράψιμο επωμίζεται ολόκληρο το σώμα το οποίο εργάζεται στη ραπτομηχανή κυκλικά, εξαναγκαζόμενο να επανέρχεται στις κινήσεις από τις οποίες ξεκίνησε και να σχηματίζει συμπαγείς πυκνώσεις, όγκους, προεξοχές από ύλες και από προβολές – από νοητές εικόνες ιδέων. Αυτή η εργασία κατά το πέρασμα από το γράψιμο στη ραφή, επιδεικνύει το πως η ιδέα μιας εικόνας, γίνεται η ίδια –μέσα από την επαναληπτική κίνηση, την κυκλική ή την γραμμική πίσω – μπροστά, αριστερά- δεξιά, διαγώνια-επάνω και διαγώνια-πίσω, ή τέλος, διαγώνια προς όλες τις κατευθύνσεις-, η εικόνα ως ύλη,-γίνεται δηλαδή η πραγματική εικόνα. Η εργασία της Καλιάνθης επιδεικνύει τις συνθήκες των ιδέων: το πως δηλαδή μια αρχική επιθυμία αποτύπωσης της ιδέας, διαμορφώνεται από τους τρόπους της επεξεργασίας της, στη δυνατότητα να τους μετατρέψει σε εικόνα και σε ύλη της εικόνας. Είναι η παιδαγωγική του βλέματος που εγκαθίσταται ως ο προθάλαμος μιας ελευθερίας της καλλιτεχνικής συμπεριφοράς να λειτουργεί το ίδιο της το σύστημα, -ως το αντικείμενο.

Εμμανούηλ Μαυρομμάτης